

Megemlékezés Bokor Barnabás nagyváradai lelkipásztor születésének 90. és halálának 35. évfordulója alkalmából

Bokor Barnabás (1911–1966)

*Levél ifj. Bokor Barnabás zeneigazgatónak
Nagyvárad*

Kedves Testvérem az Úr Jézus Krisztusban!

Megkaptam leveled és benne a megtisztelő feladatot, hogy édesapádról, a nagyváradai lelkipásztorról írjam meg emlékeimet. Sajnos én csak egyszer láttam őt Dr. Somogyi Imre társaságában, amikor mint serdülő ifjú, de már a gyülekezet tagja (Nap u.) hallgattam igehirdetését, ami engem elbűvölt. Az akkori ifjak divatja szerint volt nálam jegyzetfüzet és ceruza, jegyeztem minden főbb gondolatot, de a füzetet már nem találom.

Sokkal több emlék tolu elém az őt tisztelő munkatársai ~~elbeszélésére nyomatán, mint pl. Bódi Károly kereskedő, apósom~~

testvére, aki a negyvenes években Nagyváradon volt mellette előljáró. Bár én csak 1950-ben kerültem a családba, de Károly bácsi Budapesten sokat és szépeket mondott a karizmatikus lelkipásztorról, aki a nehéz dolgokban, pl. a Darabont Gyula–Bordás István közötti feszültség megszüntetésében Oroszlán részt vállalt eredményesen. Hogy a nagyváradai ifjúság nevelése, a „Kontérenciák” szervezése – szerkeletű, szünygballai, szilágysomlyói, ágyai, bihari (Nagyváradon), romániai, de még jutott ereje az anyaországi, Tahí, Pirtóra is gondolni.

Ugyanilyen tisztelettel és szeretettel emlékezett róla Bíró Endre, a volt ifjúsági zenei szakosztály vezetője az 1960–70-es években Pécsen, ahova egy időben (1962) kerültünk. Ő vonózenekart szervezett családtagjaival, én pedig másfél évtizedig a gyülekezet lelkipásztora lehettem. Mindig szívesen és nagy átéléssel beszélt Bokor Barnabás testvérről, nemcsak mint nagyváradai lelkipásztorról, hanem bukaresti teológiai tanári, és Dénes Ferencsel együtt a kis magyar gyülekezetben végzett szolgálataikról. Bíró Endrét Bukaresthez kötötte zenei szolgálata. Azóta a pécsi szolgálata is betelt, az Úr hazaszólította már két éve. Sajnálom, hogy valamásaimat nem örökítem meg magnószalagon.

Mély benyomást tett rám az irodalmi munkássága, amit „A Kürt” hasábjain találtam. Pl. az 1940. október 15. számban lenyűgöző volt számomra a „Hatalmasan cselekedett velünk az Úr” c. cikke; szinte eufórikus hangulatot árasztott beszámolójának elevensége, mindenre kiterjedő figyelmessége. „Vége a szörnyű lidércnyomásnak”: „hatalmasan cselekedett velünk az Úr”, megszabadított a rabság bilincseitől, visszaadott édes hazánknak, vágyva vágyott drága testvéreinknek, az annyira nélkülözött ifjúsági munkának. Hisszük, hogy elfogadtok, támogattok, segítetek bennünket, s veletek együtt mondhatjuk hálaimeink: „Hatalmasan cselekedett velünk az Úr! Mily szépen hangzó köszöntés, amelyet így folytat: „Boldog örömmel köszöntünk Benneteket, drága testvéreink. Mámoros örömmel borulunk felénk kitért testvéri karjaitokba. Mint gátját, zsilipjét keresztül szakított folyam hömpölyög felétek huszonnégy esztendőn át bennünk felgyűlt minden szeretetünk, hogy a Krisztusban lelkileg, nemzetségleg elszakíthatatlanul örökre egyesülhessünk. – Hálás szívvel, kitért lelkesedéssel ragadjuk meg a felénk nyújtott jobbot, hogy azt többé soha el ne bocsássuk. És szent ígérettel teszünk hitet amellet, hogy a Krisztus zászlaja alatt veletek akarunk haladni, szívvel-lélekkel, egy akarral törekedünk behozni a múlt hátrányait és bekapcsolódni az ifjúsági lélekmentő mozgalom nagyszerű munkájába.”

Vallom, hogy ez a lelkesedő és másokat is lelkesítő írása engem is segített a Krisztus melletti döntésemben. Korábban Mészáros Sándor, a „gyermekbarátja”, a Hajnalcsillag szerkesztője hatott rám a személyes találkozáson és a lapján keresztül, de ettől kezdve Bokor Barnabás írása is fokozta

lelkesezésem, és segített abban, hogy Dr. Somogyi Imre országos elnök, Nap utcai lelkipásztor elé álljak és megvalljam, hogy bár érdemtelenül, de én is befogadtam szívembe Jézust, és ő elfogadott engem. Hatvan évvel ezelőtt, 1941 húsvét másnapján a Nap utcai gyülekezet előtt tizen-nyolcad magammal, ahol én voltam a legkisebb, Dr. Somogyi Imre engem is bemerített a Nap utcai templomban.

Szinte hitmélyítő, megerősítő erőként hatott rám ezután Bokor Barnabás „Kereszt és korona” c. előadása, ami szintén megjelent „A Kürt” c. ifjúsági lapban. A „Hogyan viseljük a magunk keresztjét?” alcímben a következőket írta:

„A) Istenbe vetett tökéletes és szilárd hittel. A keresztviselésnek ez a kulcsa és rugója. Ez a csatorna, amelyen keresztül zúg az Isten ígérete felénk. A hit, amely János szerint legyőzte ezt a világot, az tartja meg Jákóbot és Pált, aki úgy nyilatkozik: – Engem senki nem képes elszakítani a Krisztus Jézus szerelmétől. A hit, amelynek segítségével túl látunk a felhőkön.

B) Kitarással, hősies bátorsággal. Aki végig megáll, az tartatik meg. Kereszt nélkül nincs korona.

Kezembe került különkiadványként „Az újjászületés” c. füzet, ami már akkor bevezetett a hit rejtelseibe. Így írásain keresztül ő is lehetett egyik tanárom, hogy felkészítsen a szolgálatra. Életéért és szolgálataiért legyen áldott az Isten szent neve! Az emlékezőkön keresztül pedig legyen fényesebb csilloga!

Bokor Barnabás lelkipásztor személyi adatai

A Bihar megyei Székelyhíd községben született 1911. február 7-én, egyszerű, istenfélő szülők gyermekeként. Szülőfaluja református iskolájából került a kolozsvári református gimnáziumba. Az érettségi után a Bukaresti Baptista Teológiai Szemináriumba került.

Mint hajdan Timóteus, Bokor Barnabás is fiatalon, 15 éves korában jegyezte el magát az evangéliummal, amelynek szolgálatában állt haláláig. Bemerítése 1926. augusztus 29-én volt. Tanulmányait előbb Nagyváradon, végzettséget (Görögül), majd Kolozsváron, a Református Gimnáziumban érettségizett.

A teológia elvégzése után előbb Kolozsváron, majd Nagyváradon lett a baptista gyülekezetek lelkipásztor, nyelvi különbségre való tekintet nélkül, románul és magyarul. 30 éven át szolgálta töretlen odaadással Urát és népét. 1950 óta közkedvelt tanára volt a teológiai hallgatóknak, és szeretett munkatársa tanártársainak.

A nagyváradai gyülekezet és körzetének emlékezetes örömnapja volt 1940. november 17-e, amikor ide érkezett a baptista szövetség elnöksége Dr. Somogyi Imre elnök vezetésével, Baranyay Mihály titkárral és Bányai Ferenc misszióbizottsági titkárral. Dél előtt került sor Bokor Barnabásnak a gyülekezet lelkipásztorává történő beiktatására, amit Dr. Somogyi Imre elnök testvér végzett.

Bokor Barnabás lelkipásztor népszerűségét növelte mondanivalója és hangjának zengzetessége mindkét nyelven végzett szolgálatában. Megkülönböztetés nélküli ember-szeretetét csak pontossága és rendszeretete múlta felül.

Azt képviselte, hogy az embert szeretni a legnagyobb emberi tett ezen a világon, amely Isten művében is a legfényesebb (Jn 3:16).

Sajnos a kérlelhetetlen halál 1966. április 9-én a kolozsvári kórházban őt is utolérte; a mi mércénk szerint korán, 55 évesen, férfi kora delén. Hála érte, nem érte készületlenül, mert ő már előbb „általment a halálból az éltre.” (Jn 5:24)

Vigasztal Spurgeon megállapítása: „A hívő ember mindig idejében, de a hitetlen még agg korában is korán megy el.”

Ő már azok közé az üdvözültek közé tartozik – hitünk szerint megtartotta az Isten parancsolatait és a Jézus hitét – akiről az égi szózat szól: „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak az ő fáradságukból, és az ő cselekedeteik követik őket.” (Jel 14:12–13)

Testvéri szeretettel:

Dr. Mészáros Kálmán

Olvasói levél

Nagy örömmel olvasom minden egyes alkalommal a Szolgatársat, hiszen a mi közösségünkben magyar nyelven nincsen lelkészi folyóirat. Jónak tartom az arányt is, ahogyan a hitmélyítő, a lelkesítő, a hír és egyéb cikkeket összeválogatjátok.

Az idei első negyedéves számban, az Innen-onnan rovatban jelent meg „A Mogyorók királya keresztyén volt” című cikk. Itt Schulz testvér mint az „Isten Gyülekezete” volt tagja szerepel. A *Church of God*-ot ebben az esetben „Isten Egyházának” javasoltam volna fordítani, hiszen Schulz testvér a mi közösségünkhöz tartozott, és magyar területen ezen a néven létezőnk.

Ami természetesen ennél sokkal fontosabb, hogy valóban aktív keresztyén volt, és nemcsak egy-egy konferenciánkon jelentett színfoltot, amikor rajzaival és ötleteivel hozzájárult, hanem helyi gyülekezetének is hűséges, szolgáló tagjaként járt a Krisztus útján.

Munkátokhoz további áldást kívánva.

Steiner József
lelkipásztor